

Saksağanın Müzesi

Ebru Mina TOMURCUK

Saksağanın Müzesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yüksek bir tepede, uzun bir meşe ağacında Maggie adında bir saksâğan yaşardı. Parlak siyah beyaz tüyleri, güneşte mavi-yeşil parıldayan uzun bir kuyruğu ve gagasında minik yuvarlak gözlükleri vardı. Boynunda küçük, kırmızı kadife bir fiyonk taşırdı. Maggie çok gururluydu çünkü kendi müzesini işletiyordu.

Maggie'nin müzesi oyuk bir dalın içine gizlenmişti. Parlak ve sıra dışı şeyler toplamayı çok severdi. Bir yerde bir şişe kapağı, başka bir yerde gümüş bir düğme, parıldayan bir ayna parçası. Her hazine, ince dallardan yapılmış minik bir rafta dururdu. Maggie onları parlatır ve gelen herkese, “Müzeme hoş geldiniz!” derdi.

Güneşli bir sabah Maggie, yeni hazineler aramak için çayıra uçu. Çimenlerin üzerinde kırmızı bir eldiven gördü. “Oo, ne kadar parlak!” diye cıvıladı ve onu çantasına koydu. Sonra bir kütüğün yanında parıldayan mavi bir bilye ve bir mantarın yanında küçük kırmızı bir oyuncak araba buldu. “Müzem için mükemmel!” dedi ve eve uçu.

Ama ayırdı, tavşan Rosie endişeli gözlerle zıplıyordu. Yumuşak krem rengi tüyleri kabarmış, uzun sarkık kulakları düşmüştü. “Kırmızı eldivenim!” diye ağladı. “Üzerinde minik bir yıldız işlenmiş olan! Kayboldu!” alıların altını, taşların arkasını aradı ama eldiven hiçbir yerde yoktu.

Çok uzakta olmayan yavru ayı Benny ceplerini yokluyordu. Tombul ve kahverengiydi, boynunda küçük mavi bir atkı vardı. “Mavi bilyem!” diye homurdandı. “Tam buradaydı, kesemde. En sevdiğim, çünkü onu yaz panayırında kazanmıştım.” Yaprakların altına, oyuk kütüklerin içine baktı ama bilye yok olmuştu.

Bu sırada fare Pip çimenlerin arasında koşturuyordu. Minicikti, bir çay fincanından büyük değildi, başında yeşil bir yaprak şapka vardı. “Oyuncak arabam!” diye ciyakladı. “Küçük kırmızı olan! Mantarın yanında onunla oynuyordum, şimdi kayboldu!” Bıyıkları endişeyle titreyerek oraya buraya koştı.

Üç arkadaş yaşlı meşe ağacının yanında buluştu. Rosie neredeyse ağlıyordu. “Eldivenim patilerimi sıcak tutuyor,” dedi. “Büyükannem onu benim için örmüştü.” Benny iç çekti. “Bilyem bana onu kazandığım mutlu günü hatırlatıyor.” Pip başını salladı. “Oyuncak arabam en değerli eşyam. Onu almak için uzun süre para biriktirdim.”

Tam o sırada Benny yukarı baktı. “Bakın!” dedi. Meşe ağacının tepesinde kırmızı bir şey dalgalanıyordu. Gagasında kırmızı bir eldivenle oyuğuna uçan Maggie'ydi. “O benim eldivenim!” diye soluğu kesildi Rosie'nin. “Ve işte benim bilyem!” dedi Benny, mavi bir parıltıyı fark ederek. “Ve benim oyuncak arabam!” diye ciyakladı Pip. “Onlardan geri vermesini istemeliyiz.”

Üç arkadaş ağaca tırmandı ve oyunun kapısını çaldı. Maggie gözlüklerini düzelterek dışarı fırladı. “Müzeme hoş geldiniz!” dedi gururla. “Ormandaki en güzel hazine koleksiyonuna sahibim.” Rosie öne çıktı. “Lütfen, kırmızı eldivenimi geri alabilir miyim? Benim için çok özel.” Maggie şaşırmış göründü. “Ama rafımda çok güzel duruyor.”

Sonra Benny konuştu. “Mavi bilyem benim için çok değerli. Bana mutlu günümü hatırlatıyor.” Pip minik patilerini kaldırdı. “Ve oyuncak arabam bütün dünyadaki en sevdiğim şey.” Maggie onların endişeli yüzlerine baktı. Hazinelelerinin nereden geldiğini hiç düşünmemişti. Sadece ne kadar parlak olduklarını düşünmüştü.

Maggie kırmızı eldivene, mavi bilyeye ve küçük kırmızı arabaya baktı. Çok güzeldiler ama hayvanların üzgün yüzleri onu huzursuz ediyordu. “Bunların size ait olduğunu bilmiyordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Onları sadece müzem için istemiştim.” Rosie nazıkçe gülümsedi. “Anlıyoruz. Ama onlar bizim için farklı anlamlar taşıyor.”

Maggie bir an düşündü. Sonra bir karar verdi. “Onları geri vereceğim,” dedi. “Ama belki bazen burada sergilememe izin verirsiniz? Onları güvende ve neşeyle koruyabilirim, siz de ziyarete gelebilirsiniz.” Üç arkadaş birbirlerine baktı ve başlarını salladı. “Bu güzel olurdu!” dedi Benny. “Yeter ki onları eve götürebilelim.”

Böylece Maggie kırmızı eldiveni, mavi bilyeyi ve oyuncak arabayı geri verdi. Ama bir fikri vardı. Arkadaşlarından hazinelerini özel bir sergi için müzeye getirmelerini istedi. “Her biriniz için bir raf yapacağım,” dedi. “Ve ziyaretçilere hazinenizin hikâyesini anlatabilirsiniz.” Herkes sevinçle kabul etti.

Ertesi gün müzenin büyük açılışı vardı. Rosie'nin kırmızı eldiveni yumuşak bir yastığın üzerinde duruyordu. Benny'nin mavi bilyesi minik bir fenerin altında parıltıyordu. Pip'in oyuncak arabasının kendine ait bir rafı vardı. Maggie ince dallar ve yapraklarla küçük etiketler yazmıştı. “Saksağanın Müzesi'ne hoş geldiniz!” diye cıvıladı. “Her hazinenin bir hikâyesi var.”

Haber ormanda yayıldı. Hayvanlar yakından ve uzaktan müzeyi görmeye geldi. Kendi özel eşyalarını paylaşmaya getirdiler. Bir sincap meşe palamudu kabuğu sergiledi, bir kirpi parlak bir çakıl taşı gösterdi. Maggie gururla ışıldadı. “Paylaşmak müzeyi daha da güzel yapıyor!” dedi. Ve herkes aynı fikirdeydi.

Artık Maggie'nin müzesi paylaşılan hazinelerle dolu. Rosie eldivenini güvende ve neşeyle korunmuş görmek için sık sık ziyarete geliyor. Benny ve Pip ziyaretçilere değerli eşyalarını anlatmayı çok seviyor. Maggie içi sıcacık hissediyor çünkü paylaşmanın herkesi mutlu ettiğini öğrendi. Ve onun müzesi bütün ormandaki en mutlu yer.